

Arrest

nr. 46 808 van 29 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Nigeriaans staatsburger te zijn, van Haussa-origine, afkomstig van Jos (Plateau-state). Tot 2000 woonde u met uw familie (vader, stiefmoeder en twee broers) in Kaduna (Kaduna-state). In 2000 waren daar ernstige onlusten omdat de moslims daar de Sharia wilden invoeren. Bij deze onlusten kwam uw vader om het leven. Hierna verhuisden jullie naar Jos, waar uw stiefmoeder vandaan kwam. In Jos woonde u sinds een tweetal jaren in Rock Haven, een beveiligd kamp voor werknemers van het bedrijf PW waar uw Britse vriend X voor werkte. In 2008 begonnen in Jos echter ook onlusten tussen moslims en christenen omdat de moslims de stad willen innemen. De moslims wonnen de verkiezingen maar dit werd niet aanvaard door de christenen, waardoor ernstige onlusten ontstonden. In 2008 escaleerden de problemen echter niet en kwam er een einde aan. Eind 2009 kwam

u een eerste maal naar België, vergezeld van uw toenmalige vriend Peter Terry. Jullie gingen als toeristen naar Amsterdam waar jullie enkele dagen verbleven. In januari 2010 keerde u vervolgens terug naar Nigeria. In januari 2010 vonden er echter weer ernstige onlusten plaats in Jos. U verbleef in het goed beveiligde Rock Haven-kamp. U mocht het kamp niet verlaten en niemand mocht erin. U contacteerde uw twee broers die aan de universiteit van Jos studeerden en lichtte hen in over de onlusten in de stad. Daarop vluchtten uw broers naar Accra (Ghana). U trachtte ook nog uw stiefmoeder te bereiken via de telefoon maar dat lukte niet. Een week later kon u het kamp verlaten en ging u op zoek naar uw stiefmoeder. U ontdekte dat haar woning overhoop gehaald was, dat de deur open stond en dat uw stiefmoeder niet meer aanwezig was. U ging naar een plaats waar men de doden verzamelde en kon daar uw stiefmoeder identificeren. Ze werd vervolgens in een massagraf begraven. Omdat Peter intussen genoeg had van de onveilige situatie in Jos vroeg hij aan zijn werkgever om zijn contract te beëindigen. Hij besloot terug te keren naar zijn gezin in Engeland. Hij hielp u evenwel nog om ook Nigeria te verlaten en kocht een ticket voor u. Aangezien u, nu Peter Nigeria verliet, niet meer in het beveiligde Rock Haven kan blijven wonen en aangezien, zonder de steun van Peter, uw medische kosten voor de behandeling van uw ziekte te hoog zouden oplopen, besloot u Nigeria te verlaten. Op 28 februari 2010 kwam u dan ook voor een tweede keer aan in België. Omdat uw visum pas op 21 juni 2010 zou verlopen wou u eerst de situatie in uw land wat afwachten alvorens asiel te vragen. Tijdens een treinreis van Parijs naar Brussel op 3 juni 2010 werd u echter door de politie gearresteerd. Daarop vroeg u op 9 juni 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u geen bescherming binnen Nigeria zou kunnen krijgen door u elders in het land te vestigen. Immers, u vreest de rellen in Jos en verklaart dat daardoor uw leven in gevaar is. Deze rellen zijn echter plaatselijk van aard. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich, als christene, niet elders in (het zuiden van) Nigeria, waar christenen in de meerderheid zijn en dergelijke zware rellen veel minder voorkomen, zou kunnen vestigen. Wanneer u de vraag gesteld werd naar een mogelijke hervestiging binnen Nigeria, zoals Lagos waar u blijkbaar een vriendin hebt (zie gehoor CGVS, p. 4), antwoordt u enkel door te stellen dat u geboren en getogen bent in het noorden en dat u enkel naar Lagos ging als u er iets nodig had. Verder stelde u ook heel algemeen dat het er ook niet OK is (zie gehoor CGVS, p.14). Dit zijn echter ontoereikende redenen om een intern vluchtalternatief niet te overwegen en beroep te doen op internationale bescherming. Bovendien stelde u nooit problemen te hebben gekend met de Nigeriaanse autoriteiten (zie gehoor CGVS, p.14).

Bovendien kan worden vastgesteld dat u blijkbaar enkel Nigeria verlaten hebt omdat uw vriend Peter terugkeerde naar Groot Brittannië en hij u een ticket bezorgde om naar België te reizen (zie gehoor CGVS, p.10-11). Uzelf was blijkbaar niet van plan het land te verlaten maar omdat u door het vertrek van Peter niet meer in het beveiligde kamp kon blijven en uw visum nog geldig was besloot u toch te vertrekken. Ook deze verklaringen tasten de ernst van uw vrees aan en doen vermoeden dat u andere redenen had dan de rellen in Jos, waaraan u door binnen Nigeria te verhuizen kon ontkomen, om naar België te komen.

Er kan trouwens ook ernstig getwijfeld worden aan uw verklaringen dat u van Jos afkomstig bent. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw rijbewijs, afgeleverd in 2008, Lagos vermeldt als uw woonplaats. Ook bij uw visumaanvraag werd een adres in Apapa (Lagos) opgegeven als permanent adres (zie informatie in uw administratief dossier). Bovendien is het merkwaardig dat u verklaart sinds 2000 in Jos gewoond te hebben (zie gehoor CGVS, p.3) maar niet blijkt te weten dat er ook in 2001 reeds grote rellen in Jos waren tussen christenen en moslims (zoals blijkt uit de informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd). U verklaarde immers dat er vóór 2008 geen problemen waren in Jos (zie gehoor CGVS, p. 6). Ook is het opmerkelijk dat u verklaarde dat de problemen in 2008 in Jos niet escaleerden en dat niemand nieuwe problemen zag aankomen (zie gehoor CGVS, p.11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter duidelijk dat de problemen in 2008 wel degelijk ernstig waren en dat de situatie sindsdien wel rustiger was maar een verhoogde spanning bleef (zie informatie in uw administratief dossier). Verder bent u totaal niet in staat te verduidelijken welke andere etnieën in Jos leven buiten de Bérom en de Haoussa (zie gehoor CGVS, p. 12). Ook uw bewering dat de Haoussa voor 50 % uit moslims en 50 % uit christenen bestaat roept

ernstige vragen op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er nog een aantal belangrijke etniën aanwezig zijn in Jos en dat die etniën ook erg van belang zijn in het hele conflict. Bovendien blijkt uit de informatie dat de Haoussa overwegend moslim zijn (zie informatie in uw administratief dossier). Het is totaal niet aannemelijk dat u, die zowel in Kaduna als in Jos heeft gewoond en wiens ouders beiden tijdens etnisch gelinkte religieuze conflicten om het leven zouden zijn gebracht, niet beter op de hoogte is van deze situatie. Al helemaal opmerkelijk is het dat u ook de term Anaguta niet herkent (zie gehoor CGVS, p. 14). Dit is nochtans een etnische groep uit Jos die een belangrijke rol speelt in het hele conflict (zie informatie in uw administratief dossier). Ook de naam Balarabe Dawud zegt u niets, hoewel hij het hoofd van de centrale moskee in Jos is en in die hoedanigheid toch een belangrijke rol speelt in de diverse conflicten die er geweest zijn. Ook op andere vragen over Jos dient u merkwaardig genoeg het antwoord schuldig te blijven. Zo verklaart u dat er in Jos zeker een voetbalclub is en dat Jos zeker over een voetbalstadion beschikt maar slaagt u er niet in te situeren waar dit stadion zich dan zou bevinden (zie gehoor CGVS, p.12). Ook blijkt u niet te weten wat Zaria is, waarnaar de grote Zaria-road in Jos genoemd werd (zie gehoor CGVS, p.13), wat merkwaardig is aangezien Zaria een zeer bekende stad in het noorden van Nigeria blijkt te zijn, zelfs in de buurt van Kaduna waarvan u beweert afkomstig te zijn (zie informatie in uw administratief dossier). Verder stelt u dat er geen postkantoor is in Jos en dat er geen treinstation is (zie gehoor CGVS, p.13). Beide beweringen blijken echter niet te kloppen volgens de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Ook het feit dat u de beroemde bergen in de buurt van Jos niet kan benoemen is niet aannemelijk, zelfs indien deze bergen, volgens uw verklaringen, door de toeristen bezocht worden (zie gehoor CGVS, p.13).

U blijkt enkele (in te studeren) zaken over Jos wel te weten maar deze wegen niet op tegen de vele essentiële onwetendheden die hierboven werden vermeld.

Verder is het opmerkelijk dat u er, zowel wat uw vader als uw stiefmoeder betreft, blijkbaar geen idee van heeft wie hen heeft gedood of waarom (zie gehoor CGVS, p. 5 en 11), terwijl van iemand die meermaals dergelijke etnische conflicten beleefd heeft mag verwacht worden dat ze daar enig inzicht in heeft of een opinie over heeft.

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen afkomstig te zijn uit Jos fundamenteel aan waardoor ook geen geloof meer kan worden gehecht aan uw beweerde problemen aldaar. Bovendien kan opnieuw worden opgemerkt dat voor een christen die afkomstig is uit Jos een interne hervestiging tot de mogelijkheden behoort.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde in het kader van uw asielaanvraag een Nigeriaans paspoort (nr. A00446853, afgeleverd op 13/6/2008 in Lagos), met Schengenvizum (afgeleverd op 15/12/2009) voor. Dit paspoort stelt weliswaar dat u in Kaduna werd geboren maar vermeldt niet dat u in Jos woonachtig was. U legde bovendien een rijbewijs voor (afgeleverd op 12/02/2008) waarvan hierboven reeds werd gesteld dat het Lagos als uw woonplaats vermeldt. Ten slotte legt u een medisch attest neer (opgesteld op 9/6/2010) dat stelt dat u aan een chronische ziekte lijdt. Dit gegeven tast evenwel bovenstaande redenering niet aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u aan een chronische ziekte lijdt waarvoor u in België medicijnen krijgt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsverplichting, van de redelijkheidsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster laat, met verwijzing naar de 'Guidelines on international Protection: Internal Flight or Relocation Alternative' van UNHCR, gelden dat voor de beoordeling van een intern vluchtalternatief rekening moet worden gehouden met haar persoonlijk profiel als vrouw, alleenstaande, ongehuwd, zonder familie (haar broers wonen in het buitenland, ouders zijn omgekomen en met een ernstige

ziekte, met name HIV), alsmede met de algemene omstandigheden in Nigeria. Aldus moeten de asielinstanties rekening houden met elementen als relevante analyse, redelijkheidsanalyse en beoordeling in de tijd.

Verzoekster stelt verder dat de bestreden beslissing voornamelijk gebaseerd is op onwetendheden. Zij wijst erop dat zij een aantal zaken wél weet en dat de bewering dat deze kennis ingestudeerd zou zijn, enkel gebaseerd is op de intuïtie van de dossierbehandelaar, zonder dat enige andere argumentatie gegeven wordt. Er wordt niet gemotiveerd waarom haar kennis van de stad Jos en de rellen die er plaatsvonden niet voldoende zouden zijn. Zij meent dat het logisch is dat zij niet kan antwoorden wie Balarabe Dawud is, daar zij zelf geen moslim is en er niet van haar kan verwacht worden dat zij de bekende personen van andere godsdiensten kent. Zij haalt aan dat zij weet dat er verschillende moskeeën zijn in Jos, dat haar verblijf in Rock Haven, een beveiligd kamp voor werknemers van het bedrijf PW, dat nochtans ook in de stad Jos ligt, niet in vraag gesteld wordt, dat de Sharia uiteindelijk niet ingevoerd werd in Kaduna State, dat er hotels zijn in Jos en dat zij er één van kan opnoemen, dat zij kan beschrijven hoe de rellen verlopen zijn. Verzoekster besluit dat hieruit kan afgeleid worden dat zij wel degelijk op de hoogte is van de meerderheid van vragen over Jos en de etnisch en religieuze rellen correct kan beantwoorden, maar dat er enkel rekening gehouden zou zijn met de negatieve elementen. Zij ontkent dat er “andere redenen” zijn waarom zij Nigeria zou verlaten hebben.

Verzoekster wijst erop dat haar identiteit en nationaliteit onbetwistbaar zijn omdat zij identiteitsdocumenten neerlegt. Uit haar paspoort blijkt dat zij geboren is in Kaduna.

Volgens verzoekster is het feit dat zij niet weet wie haar vader en stiefmoeder heeft vermoord, geen element om haar ongeloofwaardigheid vast te stellen. Zij argumenteert dat het in de context van zware etnische en religieuze rellen uiteraard perfect mogelijk is dat de daders van moorden onbekend blijven. Zij verwijst hiervoor naar haar verklaringen opgenomen in het verhoorverslag, waar zij gesteld heeft dat niemand op straat veilig was, wat met de werkelijkheid overeenkomt.

Verzoekster verwijst naar de Guide des Procédures, die stelt dat men niet kan verwachten dat een kandidaat-vluchteling overal een bewijs van kan voorleggen. Eenduidige en geloofwaardige verklaringen kunnen in dit geval voldoende zijn om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen. Verder haalt zij aan dat zij deel uitmaakt van een sociale groep, met name die van christenvrouwen in Nigeria, zij loopt manifest een risico om slachtoffer te worden van de etnisch-religieuze rellen die er geregeld plaatsvinden. Zij verwijst hiervoor naar een rapport van de Zwitserse vluchtelingenorganisatie OSAR, dat deze etnisch-religieuze rellen, die grote invloed hebben op de samenleving wat betreft de onveiligheid en de onstabiliteit. Zij voegt hier nog aan toe dat aangezien zij geboren is in Kaduna State, zij in Jos als migrant beschouwd wordt en dat de vluchtelingenorganisatie OSAR aangeeft dat dit statuut extra risico's met zich meebrengt.

Verzoekster besluit dat haar gegronde vrees op vervolging niet werd onderzocht.

2.2.1 Verzoekster toont op geen enkele wijze aan hoe het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zouden geschonden zijn.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster beweert Nigeria te zijn ontvlucht omwille van problemen van plaatselijke aard. Bijaldien is haar bewering dat zij verbleef in Jos het wezenlijke element van haar asielrelaas. Om dit verblijf te toetsen werden haar op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal kennisvragen gesteld. Betreffende verzoeksters verwijzing naar het feit dat zij op de hoogte is dat er verschillende moskeeën zijn in Jos, dat zij weet dat de Sharia uiteindelijk niet ingevoerd werd in Kaduna State, dat zij op de hoogte is dat er hotels zijn in Jos en dat zij er één van kan opnoemen, merkt verweerder terecht op dat deze elementen niet opwegen tegen het zwaarwichtige, opmerkelijke gebrek aan elementaire basiskennis betreffende de stad Jos, zoals omstandig en correct weergegeven in de bestreden beslissing. Overigens is dat het niet zo is dat elk onjuist antwoord op een kennisvraag, zoals vastgesteld op het Commissariaat-generaal, op zich leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, maar wel de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden. Aldus doet het feit dat verzoekster een aantal gegevens wel of ten dele kent, op zich niets aan de vaststelling dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is vermits zij een aantal gegevens kan ingestudeerd hebben bij de voorbereiding van haar asielaanvraag. De lacunes in haar kennis met betrekking tot haar beweerde regio zijn zo concreet en wezenlijk dat het onmogelijk is geloof te hechten aan verzoeksters beweerde afkomst uit Jos.

Betreffende verzoeksters bewering dat zij kan beschrijven hoe de rellen verlopen zijn, blijkt dat deze beschrijving uiterst beperkt is. Toen haar gevraagd werd of het Nigeriaanse leger is tussengekomen bij “riots” in Jos, heeft zij immers enkel geantwoord dat zij had gehoord dat dit wel het geval was in de maand maart en dat de politie en het leger bij de “riots” in januari wel zouden zijn tussengekomen (gehoorverslag, 14). Bovendien valt op dat verzoekster verklaart sinds 2000 in Jos gewoond te hebben (gehoorverslag, 3), maar niet blijkt te weten dat er ook in 2001 reeds grote rellen in Jos waren tussen christenen en moslims met duizend doden tot gevolg (zie stuk 2 van de zich in het administratief dossier bevindende map landeninformatie). Zij stelde immers dat er vóór 2008 geen problemen waren in Jos (gehoorverslag, 6).

Betreffende verzoeksters bewering dat het logisch is dat zij niet kan antwoorden wie Balarabe Dawud is, daar zij zelf geen moslim is en er niet van haar kan verwacht worden dat zij de bekende personen van andere godsdiensten kent, is het niet aannemelijk dat zij nog nooit gehoord zou hebben van deze publieke figuur aangezien hij het hoofd van de centrale moskee in Jos is en in die hoedanigheid toch een belangrijke rol speelt in de diverse conflicten die er geweest zijn. In het licht hiervan is het geenszins onredelijk te stellen dat kan verwacht worden van iemand die sinds 2000 beweert in Jos gewoond te hebben, dat zij op enige wijze hiervan op de hoogte is of tenminste kennis heeft genomen van deze naam van deze in Jos zo bekende persoon, ongeacht het feit dat deze een ander geloof zou aanhangen dan verzoekster. Gezien het geheel van deze vaststellingen heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat het feit dat verzoekster enkele zaken over Jos wel blijkt te weten, niet opweegt tegen de vele essentiële onwetendheden die in de bestreden beslissing omstandig worden omschreven.

Omtrent verzoeksters bewering dat haar verblijf in Rock Haven, een beveiligd kamp voor werknemers van het bedrijf PW dat nochtans ook in de stad Jos ligt, niet in vraag gesteld wordt, wordt vastgesteld dat door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over haar afkomst uit Jos, geen geloof kan gehecht worden aan haar beweerde problemen aldaar, noch een correct zicht op haar reële verblijfssituatie mogelijk is.

Betreffende verzoeksters bewering dat haar identiteit en nationaliteit op geen enkel moment betwist kunnen worden, omdat zij identiteitsdocumenten neergelegd heeft, blijkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat haar identiteit en nationaliteit geenszins ter discussie staan. Wel is vastgesteld dat haar rijbewijs, afgeleverd in 2008, Lagos vermeldt als haar woonplaats, dat uit het administratieve dossier blijkt dat bij haar visumaanvraag een adres in Apapa (Lagos) opgegeven is als permanent adres en dat haar Nigeriaans paspoort (nr. A00446853, afgeleverd op 13 juni 2008 in Lagos), met Schengenvisum (afgeleverd op 15 december 2009) weliswaar stelt dat zij in Kaduna werd geboren, maar niet vermeldt dat zij in Jos woonachtig is. Deze vaststellingen wijzen erop dat verzoekster in Lagos verbleef en niet in Jos. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet.

Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat verzoekster, zowel wat haar vader als haar stiefmoeder betreft, blijkbaar geen idee heeft van wie hen gedood heeft of waarom

(gehoorverslag, 5 en 11), is het geenszins onredelijk van iemand die meermaals dergelijke etnische conflicten beleefd heeft, te verwachten dat zij daar enig inzicht in heeft of er een opinie over heeft. Verwacht kan worden dat zij er alles aan zou doen om informatie over de dood van haar familieleden en enige achtergrondinformatie te bekomen, aangezien deze gebeurtenissen haar naaste familieleden betreffen en dus geacht worden eveneens van primordiaal belang te zijn voor verzoekster en om mogelijkerwijze haar situatie en haar geschetste vrees in te schatten.

Aangaande verzoeksters verwijzing naar de "Guide des Procédures" weze herhaald dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Verzoekster stelt zelf dat eenduidige en geloofwaardige verklaringen voldoende zijn om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen. Zoals hiervoor aangetoond werd, legt zij dergelijke verklaringen niet af. Verweerder werpt hierbij terecht op dat geenszins van verzoekster verwacht wordt dat zij overal een bewijs van kan voorleggen, maar dat duidelijk uit het administratieve dossier blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid betrekking hebben op essentiële elementen van verzoeksters asielrelaas en geenszins detailfacetten betreffen. Te dezen moet, omdat het relaas wezenlijk ongeloofwaardig is, niet worden getoetst aan het bepaalde in artikel 1, (A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 26 september 2008, nr. 186.528) en aan de situatie in het land van herkomst (RvS 9 juli 2007, nr. 173.351). Verzoeksters betoog omtrent het behoren tot een bepaalde groep en omtrent migranten in Jos is bijaldien niet dienstig.

Waar verzoekster besluit dat haar vrees voor vervolging niet werd onderzocht en hierbij verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, moet geantwoord worden dat, daargelaten de vraag of die rechtspraak andersluidend is, deze commissie een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942).

Gelet op wat voorafgaat en in het kader van de devolutieve kracht van het beroep besluit de Raad dat in hoofde van verzoekster geen elementen voorhanden zijn die de toekenning van vluchtelingenrechtelijke bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoekster voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande haar asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont zij niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER